

Jsou tři kategorie – odboj, odpor a disent

Motto:

„Přijímání zákona o třetím odboji bez definice hodnoty skutku, který tento zákon si klade za cíl ocenit, je bezvýznamné. Oběti si zaslouží naši účast, lítost, pozůstalí soustrast, disent údiv, odpor uznání a odboj ocenění.“

Josef Mašín, Santa Barbara, USA

Rozhovor Martina Vadase (Praha, Česká republika) **s Josefem Mašínem** (Santa Barbara, USA) se uskutečnil přes internet 17. března 2011.

Martin Vadas (dále jen M.V.): *Pane Mašíne, ukázal jsem Vám fotografie z vernisáže výstavy PŘÍSAHALI REPUBLICĚ - VOJÁCI V 3. ODBOJI ve Vojenském historickém archivu v Praze na Žižkově, která se uskutečnila 24. února 2011 v předvečer 63. výročí komunistického puče v Československu. Z fotografií¹ i z televizních záběrů² vysílaných na programu ČT24 i ve zpravodajských relacích, dýchá dobrá atmosféra důstojných okamžiků. Historici Vojenského historického ústavu Praha vystavili předměty a fotografie, které představují část Vašeho života, vedle exponátů dokumentujících nejvýznamnější postavy historie republiky. Poprvé zde návštěvník Armádního muzea Žižkov může vnímat příběh Vaší odbojové skupiny i odbojové činnosti celé Vaší rodiny v kontextu vývoje Československé republiky i Střední Evropy.*

V dnešní České republice jsou i jiní historici, kteří si budují své renomé jako tzv. popírači třetího odboje. Když odhlédneme od komunistických propagandistů, uveďme alespoň jako příklad z mladší generace dvě jména Petr Zídek³ a Tomáš Zahradníček⁴. Ten v MFDnes 28.7.2010 psal o třetím odboji jako o „tragickém omylu“. . . Existoval podle Vás v pouťorovém Československu třetí – protikomunistický – odboj?

Josef Mašín (dále jen J.M.): Vidím menší problém s citovanými "historiky", než s je citujícími novináři a kritérii, podle nichž si tito vybírají své zdroje. Panu Zídkovi, i když ve svém článku přiznává „neznalost tématu“, se očividně nedostává rozlišovacích a badatelských schopností, které jsou nesmírně důležité pro jeho údajnou profesi historika.

Kdo je pan Zahradníček? Dovoluji si pochybovat o kvalifikaci obou pánů se věrohodně vyjádřit k existenci a historii třetího odboje nebo k osobám jeho účastníků.

Ozbrojený, třetí odboj po únoru 1948 existoval. Pokud se naší skupiny týče, naše aktivity jsou popsány na tisících stránkách vyšetřovacích svazků SNB-StB, VoPo⁵, v rozsudcích komunistických soudů nad našimi spolupracovníky, v diplomatických depeších, v tehdejší tisku ČSR i v tom zahraničním. A dnes už i v několika knihách⁶.

M.V.: Někteří historici i část zákonodárců mají problém s vymezením pojmů odboj a odpor. Jak Vy vnímáte tyto kategorie a je třeba je přímo v zákonu o třetím odboji definovat?

J.M.: V únoru 1948 komunisti udělali ozbrojený převrat, vyhlásili třídní boj, občanskou válku části obyvatelstva Československé republiky. Komunistům nestačilo své, tak zvané třídní nepřátele zavírat, posílat na nucené práce a popravovat. Občané snažící se opustit zem trpící pod knutou vítězného proletariátu byli na hranicích zákeřně vražděni jejich ozbrojenými

1 Fotografie Armádního muzea Žižkov 24.2.2011 - <http://www.facebook.com/album.php?aid=335636&id=702098968>

2 Události komentáře ČT24 24.2.2010 - <http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/1096898594-udalosti-komentare/211411000370224/obsah/148817-vystava-o-skupine-masinu/>

3 Petr Zídek: Chiméra třetího odboje, LN Orientace 18. Zář 2010 <http://www.lidovky.cz/chimera-tretiho-odboje-0bb->

[/ln_noviny.asp?c=A100918_000067_ln_noviny_sko&klic=238964&mes=100918_0](http://ln.noviny.asp?c=A100918_000067_ln_noviny_sko&klic=238964&mes=100918_0)

4 MFDnes Názory - str. 08 - 28.07.2010 - Včera Tomáše Zahradníčka historika a publicisty - Tragický omyl třetího odboje

5 VoPo - Volks Polizei

⁶ O literatuře k tématu odbojové skupiny bratří Mašínů blíže BLAŽEK, Petr – BEZDĚKOVÁ, Olga: Úvodem, In: MAŠÍN, Ctirad – MAŠÍN, Josef – PAUMER, Milan: *Cesta na severozápad*. Academia, Praha 2010, s. 9–13.

posluhy.

Více než 200 tisíc Čechů a Slováků, obětí komunistické zločiny prošlo komunistickými žaláři, kde tisíce z nich zahynulo, sta byla popravena nebo zastřelena na hranicích.

Anglické přísloví připisované Davidovi Hume říká: „Aby zlo uspělo, je pouze nutné, aby se dobří lidé nebránili.“ Nebyť Gabčíka a Kubiše, Československá zahraniční vláda v Anglii by nebyla bývala uznána, Československá republika by po II. světové válce, tak jak ji dnes známe, neexistovala. Těch, kteří proti nacistickému a komunistickému zlu bojovali, nebylo nikdy mnoho.

Občany, kteří se komunistickému teroru v Československu v nějaké formě postavili, dělím do tří kategorií:

1. **Odboj**, ti kteří se zúčastnili boje proti komunistům se zbraní v ruce, prokazatelně patřili do skupin organizovaných k účelu vedení ozbrojených a sabotážních akcí proti státnímu mocenskému aparátu, komunistické straně, politickému vedení státu, hospodářským zařízením s cílem odstranění komunistického systému. Aktivně, nezištně se podíleli na vojenské rozvědce ve prospěch západních spojenců proti státům komunistického bloku vedeného Sovětským svazem.

K příslušníkům třetího odboje počítám též agenty-chodce, dobrovolné příslušníky ozbrojených jednotek v rámci armády USA, Anglie, Francie (omezeně).

2. **Odpor**, organizování pracovních sabotáží a narušení státních aktivit s cílem odstranění komunistického režimu, bez nasazení fyzických prostředků.
3. **Disent**, je zvláštní kategorií sám o sobě, neměl za svůj cíl odstranění komunistického systému.

Tyto kategorie je nutné definovat. Přijímání zákona o třetím odboji bez definice hodnoty skutku, který tento zákon si klade za cíl ocenit, je bezvýznamné. Oběti si zaslouží naši účast, lítost a pozůstalí soustrast, dissent údiv, odpor uznání, odboj ocenění.

M.V.: Vedle aktivity popíračů - a možná i v reakci na ně - ve společnosti sílí vůle po uzákonění třetího odboje. Jak se díváte na skutečnost, že zákon č.255/1946 Sb. byl přijat rok a půl po skončení druhé světové války, ale zákon o třetím odboji se v České republice nepodařilo uvést v život ani víc než 21 roků po listopadu 1989?

J.M.: Komunisté panovali v Československu více než 40 let. Dvě generace byly vystaveny komunistické propagandě a interpretaci jak dřívější, tak i soudobé historie. Mnoho lidí ze starší generace má špatné svědomí. Ti mladší by se museli stydět za své rodiče, proto je lepší o minulosti nemluvit, nebo když mluvit, tedy tak, aby historie ty starší a i ty mladší neobvinila z kolaborace s komunisty.

Velice populárním řešením se dnes zdá být hledání úkrytu za pacifistickými, nebo humanistickými teoriemi.

M.V.: Možná to může být únik před přiznáním si vlastního mravního selhání? Novináři často používají klisé a označují činnost odbojové skupiny bratří Mašínů za "kontroverzní". Co se Vám vybaví, když si přečtete takovou nálepku?

J.M.: Sám výraz „kontroverzní“, v této souvislosti nadužívaný, se stal kódovým vyjádřením

osobního negativního pohledu na mne, na mého bratra a na kauzu, se kterou jsme ztotožňováni. Mnohem více však vypovídá o bezradnosti samotných jeho uživatelů.

M.V.: *Téměř každá zmínka o odbojové skupině bratří Mašínů vyvolá v médiích vlnu desinformací. Znovu se po vernisáži v Muzeu Armády na Žižkově ve zpravodajství České televize objevily věty o „osmi zabitých na útěku. . .“. Jak moc a proč jste utíkali?*

J.M.: Česká televize nám dává více kreditu, než si zasloužíme. Při různých střetnutích a našich akcích v Československu - před naším rozhodnutím odejít do zahraničí a pokračovat dále v boji proti komunistům po boku západních demokracií - přišly o život pouze tři osoby. Bezvýhradně, všechny tři byly ozbrojenými členy komunistické strany a jejích ozbrojených složek, SNB a Závodních (Lidových) milicí. Náš odchod z Československa nebyl pro nás útekem. Odešli jsme s pevným cílem se vrátit, buď s Americkou armádou v případě Třetího světového konfliktu, nebo s pomocí Američanů s cílem organizovat domácí odboj vedoucí ke svržení komunistického zřízení v tehdejší Československu, přispět k návratu demokracie v naší bývalé vlasti.

Další tři příslušníci východoněmecké VoPo byli zastřeleni při přestřelkách mezi členy naší skupiny a dvacetitisícové přesile VoPo a Rudé armády během naší třicetidenní cesty z Československa do Západního Berlína.

M.V.: *Z údajných důvodů „vyváženosti“ dostali v médiích slovo i komunisté, kteří vypouštějí výroky o vašem údajném obohacení se. Jak jste se obohatili?*

J.M.: Majetek naší rodiny, zrovna tak jako majetek rodiny Václava Švédy byl komunisty ukraden. Václav se svou manželkou a dvěma malými dětmi byl ze svého statku jako kulak vyhoštěn bez náhrady, bez možnosti žít svou rodinu. Pracoval jako krmič prasat a jeho rodina našla útulek u Václavových rodičů na Moravě, kde spali na podlaze a neměli ani židle. Majetek, který byl nám ukraden, nebyl dodnes navrácen. Do Západního Berlína jsme došli bez jakýchkoliv hmotných prostředků. Všechny nabídky naší (tehdy velice aktuální) "story" prodat k zfilmování, nebo pro publikace, jsme odmítli, poněvadž jsme nechtěli vystavit naše zůstavši spolupracovníky komunistické pomstě. V Americe má každý možnost svobodně využít své schopnosti a svobodně žít z výtěžku své práce, na rozdíl od socialistického Československa. Jsem této zemi a jejímu svobodnému duchu vděčný za to, že, po naší službě v Americké armádě, jsme měli též tuto možnost.

M.V.: *Často se zde v médiích hovoří o „nevinných obětech. . .“ Vnímáte někoho ze zemřelých v souvislosti s činností vaší odbojové skupiny jako „nevinnou oběť“?*

J.M.: Komunisté se dostali k moci ozbrojeným násilím. Komunistická strana tady vyhlásila třídní boj celému národu. Říkali dokonce „Kdo nejde s námi, jde proti nám“! A také proti nám šli.

Všichni tři naši protivníci, kteří přišli o život, byli pochopy ozbrojených složek státního a stranického represivního aparátu, zločineckého režimu, vedeného Komunistickou stranou Československa, jíž oni byli zapsanými členy. Ta strana zde vraždila. Všichni tři složili přísahu⁷ a slíbili věrnost nějakým „vymoženostem dělnické třídy“ a straně, za kterou byli ochotni položit své životy. Svou přísahu splnili. Svých činů a žádného z těchto individuů nelitujeme, oni ztratili život při výkonu svých funkcí. Nepovažujeme je za nevinné oběti.

⁷ BLAŽEK, Petr – BEZDĚKOVÁ, Olga, ed, MAŠÍN, Ctirad – MAŠÍN, Josef – PAUMER, Milan: *Cesta na severozápad*. Academia, Praha 2010, Obrazová příloha, s. XXI. Služební přísaha Oldřicha Kašíka (ABS)

M.V.: *Nedávno zemřelý Milan Paumer používal příměr o švestkových knedlicích proti samopalům. Nakolik lze u vaší odbojové skupiny hovořit o „nepřiměřených prostředcích odboje“, jak se o to snaží někteří jednostranní „humanisté“?*

J.M.: Uvážíme-li více než 100 milionů lidí zavražděných komunisty v průběhu sedmdesátileté existence tohoto hnutí na celém světě, statisíců těch, kteří musili opustit svou vlast, přes 200 tisíc těch, kteří strávili statisíce let v komunistických žalářích, více než 10 tisíc těch, kteří byli komunistickými tyrany zavražděni během věznění, či na hranicích při pokusu opustit Československo, nebo na popravišti, musím dát našim kritikům za pravdu! Prostředky a naše činy byly nepřiměřené vůči státně organizovanému teroru.

M.V.: *Mezi držitele nejvyššího rezortního vyznamenání Zlaté lipové ratolesti, díla Františka Kupky, ministr obrany Alexandr Vondra konečně zařadil i ing. Vladimíra Hradce, který byl odsouzen komunistickým soudem v roce 1955 na 22 roků. Na jeho podíl ve Vaší činnosti česká veřejnost občas zapomínala. Jakou pozici v odbojové skupině Vladimír Hradec zastával a jak jste se spolu seznámili?*

J.M.: **Vlád'a Hradec** byl z naší skupiny nejbližší mému bratrovi Ctiradovi. Vlád'ův otec byl legionář, my všichni jsme se znali již z doby okupace a ze školy. Vlád'a byl vždy technicky nadán a zajímal se o zbraně, kterým dobře rozuměl. V naší skupině zastával funkci "zbrojře". Zúčastnil se té akce u Kaňku, kde jsme se zmocnili třaskavin, které měly být použity k akcím, například, proti komunistickým státním hodnostářům, k útoku na centrálu StB v Bartolomějské ulici v Praze a na vyhození vlaku dopravujícího uranovou rudu do Sovětského svazu. Spolu s mým bratrem vyrobili zápalné časované doutnáky, které byly použity při záškodnické akci u Mořic na Moravě.

M.V.: *Příběh i nyní vyznamenaného Milana Paumera oslovil mnoho zdejších občanů, kteří měli příležitost v uplynulých letech se s ním setkávat v České republice. Můžete krátce vzpomenout na in memoriam vyznamenané členy vaší skupiny – komunisty popravené - Václava Švédu a Zbyňka Janata? Jakou pozici v odbojové skupině zastávali, jaká byla jejich motivace k odbojové činnosti a jak jste se spolu seznámili?*

J.M.: **Václav Švéda** se připojil k naší skupině během doby, kdy můj bratr Ctirad byl vězněn v Jáchymově. Měl se zúčastnit akce k vysvození Ctirada z Jáchymova, k tomuto účelu jsme si opatřili i finanční prostředky zastavením automobilu národního podniku Kovolis. Václav se aktivně zúčastnil plánování přepadu jednotky StB. při přejezdu na jejich cvičení z Kolína do Milovic, atentátu na Gottwalda, atentátu na centrálu StB. v Bartolomějské ulici v Praze, podílel se na plánu a na provedení zdařilého vyzvednutí výbušnin z dolu Kaňk u Kutné Hory, plánování i samotného odchodu z Československa do Západního Berlína.

Zbyněk Janata se zúčastnil přípravy k ozbrojenému převratu plánovaného armádními složkami před naším prvním pokusem odejít do zahraničí v roce 1951, který byl náhodně prozrazen a skončil mým, Ctiradovým a Novákovým zatčením. Zúčastnil se přepadu stanice SNB v Čelákovcích, akce získání finančních prostředků potřebných k osvobození Ctirada z Jáchymova, akce Kaňk. Byl členem naší pětičlenné skupiny přecházející Sovětskou okupační zónu Německa na cestě do Západního Berlína.

Nesmíme zapomenout na **Ctibora Nováka**, našeho strýce, který byl na základě svých zkušeností z druhého odboje a zpravodajské činnosti během II. světové války starším poradcem naší skupiny. Byl plně zasvěcen do našich aktivit a plánu pro budoucí spolupráci v protikomunistickém odboji s pomocí západních spojenců, v jejichž pomoc jsme doufali. Po našem odchodu do zahraničí bylo jeho úkolem udržovat styk s dalšími členy naší skupiny a se

členy vojenského odboje, ke kterým měl přístup a s kterými měl spojení. Když byl zatčen, tak byl velmi statečný, věděl, ale nepověděl.

M.V.: Když jste se rozhodoval, zda věnovat státnímu Vojenskému historickému ústavu Praha velmi cenné předměty dokumentující dramatické okamžiky Vašeho života, šlo o dar do země, kam odmítáte přijet. Co rozhodlo pro?

J.M.: Česká republika se do dnešního dne nezbavila komunismu a komunistů. Kontinuita komunistických zákonů zaručuje, aby rozkradené majetky i nadále zůstávaly v rukou těch, kteří si je pod jejich ochranou přivlastnili. Soudnictví a hospodářská moc je i nadále v rukou bývalých komunistů a jejich přísluhovačů, kteří za svou pomoc svým bývalým trýznitelům v době "Sametové revoluce" byli bohatě odměněni.

Komunistické zločiny nebyly potrestány. Stále ještě platí zbytkové tresty pro ty, kteří proti komunistickému zlu skutečně bojovali. Komunistická strana nejenže ještě existuje, ale její zástupci dokonce sedí v Parlamentu a dále spolurozhodují o platných zákonech a jmenování nositelů státních funkcí v této zemi.

To je důvod, proč se odmítáme vrátit do země, ve které 40 let komunizmus zanechalo morální trosky, se kterými se naše generace s prostředky, které má k dispozici, nevyrovná. To je též důvod, proč jsme se rozhodli propůjčit naše rodinná memorabilia Armádnímu muzeu Žižkov pod patronací Vojenského historického ústavu v Praze. Muzeum je navštěvováno hlavně školní mládeží a těmi, kteří se zajímají o historii tohoto národa, která z nemalé části byla tvořena se zbraní v ruce.

Doufáme, že alespoň tito návštěvníci expozice, konfrontováni s autentickými předměty souvisejícími s činností a životy osob, které se nějakým způsobem podílely na historických obdobích, kterými tato země procházela, si uvědomí, že svoboda není zadarmo a budou motivováni k nápravě toho, co jejich rodiče zpronevěřili.

Některé předměty se vztahují k období strávenému v Americké armádě, kde mimo nás sloužili - se stejným cílem jako my - i další Češi a Slováci. Někteří padli, nebo byli zraněni, někteří z nich již nežijí. Patří se, abychom i na ně nezapomínali.

M.V.: Se kterou z darovaných věcí jste se nejobtížněji loučili?

J.M.: Všechny předměty, vystavené i ty nevystavené mají pro nás hluboký osobní význam. Spojují nás s nimi události z naší minulosti, na které ani s odstupem času jistě nezapomenou.

M.V.: KSČM si před několika roky objednala od komunistického propagandisty Miroslava Kačora dokonce desinformační film a knihu Svědomí hrdinů, kterou používají sekretariáty KSČM jako agitační prostředek v předvolebních kampaních. Jak se díváte na jejich aktivity v České republice?

J.M.: To vše má společný základ v nevyrovnání se s minulostí, nepotrestáním viníků, v kontinuitě právního řádu, v pokračování existence komunistické strany a v její účasti na politickém dění. V Německu by prodejce Hitlerovy knihy Mein Kampf skončil ve vězení. David Irving v Rakousku s jeho interpretací historie, která je podobná interpretaci „také historiků“ Zídka a Zahradníčka, mu přinesla tři roky basy. V České republice, kde se nenašlo v parlamentě více než 7 hlasů pro zákaz komunistické strany, je očividně vše možné.

M.V.: Bývalý komunistický předák, kterému se podařilo odvrátit trestní stíhání svého otce,

bestiálního vyšetřovatele StB v Uherském Hradišti, dnešní poslanec KSČM, Miroslav Grebeníček, který sám sebe pokládá za historika, nedávno ve sněmovně tvrdil⁸, že „. . . Josef Mašín pozměnil okolnosti vraždy a pokladníkovi Rošickému přiřknul předsmrtné přiznání členství v Lidových milicích, o kterém spolehlivě víme, že nikdy neexistovalo. Údajným odbojem proti údajnému komunismu tedy byla vražda odzbrojeného Josefa Rošického. . .“. Žijete často v Německé spolkové republice, která je též členem EU. Umíte si představit, že by v Bundestágu člen NSDAP nebo komunistické strany takto zneužíval parlamentní půdy ke zločinným desinformacím?

J.M.: Hle, zase jeden historik, kterého při jeho bádání s jeho mladými kolegy spojuje jedno, naprosté ignorování dnes již dostupných archiválií, dokonce i těch dokumentů, které připravili bývalí kolegové jeho tatínka, členové StB. Ohledací protokol mrtvoly Josefa Rošického uložený v dnešním Archivu bezpečnostních složek v odstavci IX. Věci doličné zmiňuje nález legitimace člena KSČ na jméno Josef Rošický⁹. Tu legitimaci jsem tehdy neměl čas si prohlížet a odznaku jsem si ani nevšímal. Věřil jsem však slovům soudruha Skokana, bezpečnostního referenta, údajného velitele Závodní milice n.p. Kovolís, který mi na moji výzvu předal svoji zbraň a sdělil, že on je velitel a Rošický členem Závodní milice. Rošický jeho slova potvrdil. Ovšem ke svému neštěstí mi zapomněl sdělit, že on byl též ozbrojen.

Žil jsem v Německé spolkové republice přes 18 let a sleduji i nadále politický vývoj v této zemi. NSDAP ani Komunistická strana nejsou v Bundestagu zastoupeny. Jednání člena dnešního Bundestagu srovnatelné s jednáním Grebeníčka v českém Parlamentu je nemyslitelné.

M.V.: *Dnešní vedení Konfederace politických vězňů KPV v čele s MUDr. Naděždou Kavalírovou, ruku v ruce s Miroslavem Grebeníčkem z KSČM, připomínají členství Vaší maminky Zdenky Mašínové v KSČ. Můžete připomenout okolnosti a motivace jejího vstupu do komunistické strany a jak dlouho její členství ve straně trvalo? Mluvili jste doma o tomto jejím kroku?*

J.M.: Pani Naděždu Kavalírovou neznám, ani dnešní aktivity Konfederace politických vězňů (KPV), vedené touto paní, mně nejsou podrobně známé. Víím však, že tato organizace, je-li její úlohou působit v zájmu svých členů a zastávat se bývalých obětí komunistů, pak v případě Vladimíra Hučina tak neučinila dostatečně. Přitom i tady v USA víme, že jde o odbojáře, který strávil léta v komunistickém žaláři. KPV tak neučinila v době, kdy tento byl znovu pronásledován postkomunistickou mafii, která jej chtěla odstranit ze státní správy i z veřejného života, poněvadž jí byl nepohodlný. KPV nečinně přihlížela situaci, kdy Hučín trávil rok ve vězení, část v samovazbě, zatímco šéf „humanista“ rozdával audience na Hradě.

Vstupu naší maminky do KSČ předcházely události Mnichova a skutečnost, že Sovětský svaz byl jedním z vítězů nad nacistickým Německem. Bylo tu též zklamání nad chováním politiků i vojáků navrátilivších se hlavně ze západního exilu a těch, kteří přežili okupaci, vůči osudu našeho otce, vůči osudu jeho druhů, kteří okupaci nepřežili a vůči jejich rodinám. Její členství ve straně bylo krátké a jeho konec byl Radkou¹⁰ i mnou vřele přivítán.

Naše maminka vystoupila z komunistické strany po zatčení generála Heliadora Piky v r. 1948. Protestovala veřejně proti jeho zatčení i proti pozdějšímu zatčení Dr. Milady Horákové, se kterou ji spojoval čas strávený ve společném vězení za německé okupace. Její životní dráha,

⁸ Poslanecká sněmovna P ČR 11.2.2011 11 hod. 42 min. stenozáznam

- <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/013schuz/s013215.htm>

⁹ BLAŽEK, Petr – BEZDĚKOVÁ, Olga: Úvodem, In: MAŠÍN, Ctirad – MAŠÍN, Josef – PAUMER, Milan: *Cesta na severozápad*. Academia, Praha 2010, Obrazová příloha s. XXXIX - IX. Věci doličné, položka 7/

¹⁰ Rozumí se bratrem Ctiradem Mašínem – pozn. M.V.

osud a činy v II. a III. odboji, dokumentované mj. i samotnými komunisty, jsou dostatečně známy a mluví za sebe. Naše maminka nepotřebuje omluvy, nebo ospravedlnění. V žádném případě ne před předsedkyní KPV.

M.V.: *Nedávno vyšlo najevo, kolik soudců, bývalých členů KSČ, ještě dnes rozhoduje v české justici. Všichni jmenováni presidenty Havlem a Klausem. Jejich koncentrace významně stoupá na krajských, vyšších soudech i nejvyšším soudu a na státních zastupitelstvích¹¹. Jsou i mezi členy Ústavního soudu, který má dokonce v čele bývalého komunistu. Domníváte se, že členství v komunistické straně je diskvalifikační pro soudce v demokratické zemi a přítomnost členů KSČ v justici překážkou právního státu v České republice? Jakou nápravu byste viděl jako optimální?*

J.M.: Kontinuita zákonů, právního systému a celé to soudnictví se stále ještě fungujícími bývalými soudci, to je věc neomluvitelná! Soudci s komunistickou minulostí, zrovna tak jako hlava státu, úřad presidenta a další to jsou postavení, která nemohou být zastávána osobami s komunistickou minulostí, bez výhrady!

Myslím, že dobrý příklad řešení byl předveden v Německu po druhé světové válce a poté i v dnešní sjednocené Německé spolkové republice. Legislativní proces musí předejít modifikaci ústavy, která by umožnila očištění soudního systému od pozůstatků komunizmu a reformu zákonů. Nevěřím však, že Česká republika má dnes dostatek vůle k tomuto činu.

M.V.: *V posledních letech se konečně i v České republice hovoří o potřebě pozastavení činnosti nebo i rozpuštění KSČM cestou soudního rozhodnutí. Vláda České republiky už déle než půl roku má na stole kvalifikovaný návrh Senátu PČR. Proti tomu je vedena kampaň, že když se s tím neudělalo něco v roce 1989 nebo 1990, že už to po 21 letech nelze udělat. Vy i Váš bratr Ctirad jste zákaz zločinecké KSČ opakovaně požadovali již od počátku 90. let. Pokládáte tento požadavek demokratické části společnosti za stále aktuální a proč?*

J.M.: Zákaz této strany by byl tím prvním, vážným krokem k obnově české společnosti. Komunistická ideologie stojí v nesouladu s demokratickými zásadami, osobní svobodou a právem jednotlivce dosáhnout v životě svého štěstí a potenciálu. Tyto zásady jsou nezměnitelné, a proto zůstanou vždy aktuální.

© martin.vadas@gmail.com 2011

¹¹ <http://portal.justice.cz/Justice2/MS/ms.aspx?j=33&o=23&k=2452&d=314879>